KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 19.7.2019 r.
COM(2019) 345 final

2018/0395 (NLE)

Zmieniony wniosek

# DECYZJA RADY

**dotycząca stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Partnerstwa ustanowionej na mocy Kompleksowej i wzmocnionej umowy o partnerstwie między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Armenii, z drugiej strony, w odniesieniu do przyjęcia decyzji w sprawie regulaminów wewnętrznych Rady Partnerstwa, Komitetu Partnerstwa oraz wyspecjalizowanych podkomitetów lub wszelkich innych organów**

# UZASADNIENIE

## 1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Rady Partnerstwa ustanowionej kompleksową i wzmocnioną umową o partnerstwie UE–Armenia („Umowa”), w związku z planowanym przyjęciem regulaminów wewnętrznych Rady Partnerstwa i Komitetu Partnerstwa oraz ustanowieniem podkomitetów i innych organów.

## 2. KONTEKST WNIOSKU

### 2.1. Kompleksowa i wzmocniona umowa o partnerstwie UE–Armenia

Celem Umowy jest wzmocnienie wszechstronnego partnerstwa politycznego i gospodarczego oraz współpracy między UE i Armenią w oparciu o wspólne wartości i bliskie powiązania, między innymi przez zwiększenie udziału Republiki Armenii w obszarach polityki, programach i agencjach Unii Europejskiej. Tworzy ona silne ramy umożliwiające pogłębiony dialog polityczny we wszystkich obszarach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, a jednocześnie wspiera rozwój bliskich stosunków politycznych.

Umowa określa ogólne zasady i cele przyświecające stosunkom między UE a Armenią i tworzy strukturę instytucjonalną do wdrażania zawartych w niej postanowień.

Jest ona tymczasowo stosowana od dnia 1 czerwca 2018 r.

### 2.2. Rada Partnerstwa

Radę Partnerstwa ustanowiono na mocy art. 362 Umowy. Nadzoruje ona wykonanie niniejszej Umowy i dokonuje jego regularnego przeglądu.

Rada Partnerstwa składa się z przedstawicieli Stron na szczeblu ministerialnym, a jej posiedzenia odbywają się w regularnych odstępach czasu, co najmniej raz do roku, a także w przypadkach, gdy wymagają tego okoliczności. Rada Partnerstwa może odbywać spotkania w różnych składach za wzajemnym porozumieniem. Przyjmuje ona swój regulamin wewnętrzny.

Rada Partnerstwa podejmuje decyzje w ramach zakresu stosowania Umowy w przypadkach w niej przewidzianych. Decyzje te są wiążące dla Stron, które podejmują odpowiednie środki w celu ich wdrożenia. Rada Partnerstwa może również wydawać zalecenia. Jej decyzje i zalecenia przyjmuje się za porozumieniem Stron, po wypełnieniu odpowiednich procedur wewnętrznych Stron.

### 2.3. Komitet Partnerstwa

Komitet Partnerstwa ustanowiono na mocy art. 363 Umowy. Wspiera on Radę Partnerstwa w wykonywaniu jej obowiązków oraz przygotowuje jej posiedzenia.

Komitet Partnerstwa jest uprawniony do przyjmowania decyzji w dziedzinach, w których Rada Partnerstwa przekazała mu uprawnienia w przypadkach przewidzianych w Umowie. Decyzje te są wiążące dla Stron, które podejmują odpowiednie środki w celu ich wdrożenia. Komitet Partnerstwa przyjmuje decyzje na zasadzie porozumienia Stron, z zastrzeżeniem zakończenia procedur wewnętrznych Stron.

Składa się on z przedstawicieli Stron, co do zasady na szczeblu wyższych urzędników. Przewodniczą mu naprzemiennie przedstawiciel UE i przedstawiciel Republiki Armenii.

Posiedzenia Komitetu Partnerstwa odbywają się co najmniej raz w roku. Jego regulamin wewnętrzny zostaje przyjęty przez Radę Partnerstwa.

### 2.4. Planowany akt Rady Partnerstwa

Rada Partnerstwa ma przyjąć decyzję w sprawie swojego regulaminu wewnętrznego i regulaminu wewnętrznego Komitetu Partnerstwa oraz w sprawie ustanowienia podkomitetów i innych organów.

Celem planowanego aktu jest przyjęcie, zgodnie z art. 362 ust. 4 i art. 363 ust. 4 Umowy, regulaminów wewnętrznych regulujących funkcjonowanie Rady Partnerstwa i Komitetu Partnerstwa oraz ustanowienie podkomitetów i innych organów, w celu umożliwienia wdrożenia Umowy.

## 3. STANOWISKO, JAKIE MA BYĆ ZAJĘTE W IMIENIU UNII

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii powinno umożliwić przyjęcie regulaminów wewnętrznych Rady Partnerstwa i Komitetu Partnerstwa.

## 4. PODSTAWA PRAWNA

### 4.1. Proceduralna podstawa prawna

#### *4.1.1. Zasady*

Art. 218 ust. 9 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewiduje decyzje ustalające „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które na mocy prawa międzynarodowego nie są wiążące, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”[1].

#### *4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie*

Rada Partnerstwa i Komitet Partnerstwa są organami ustanowionymi na mocy Umowy.

Akty prawne określone w załączniku do niniejszej decyzji stanowią akty mające skutki prawne, ponieważ art. 362 ust. 6 Umowy przyznaje Radzie Partnerstwa kompetencje do przyjmowania decyzji wiążących dla Stron. Akty te nie uzupełniają, ani nie zmieniają ram instytucjonalnych Umowy.

Proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest zatem art. 218 ust. 9 TFUE.

### 4.2. Materialna podstawa prawna

*4.2.1 Przyczyny przedłożenia zmienionego wniosku*

W dniu 29 listopada 2018 r. wysoki przedstawiciel i Komisja przyjęli Wspólny wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Partnerstwa ustanowionej na mocy Kompleksowej i wzmocnionej umowy o partnerstwie między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Armenii, z drugiej strony, w odniesieniu do przyjęcia decyzji w sprawie regulaminów wewnętrznych Rady Partnerstwa, Komitetu Partnerstwa oraz wyspecjalizowanych podkomitetów lub

[1] Sprawa C-399/12 Niemcy/Rada (OIV), ECLI: EU: C: 2014:2258, pkt 61–64.

wszelkich innych organów („wspólny wniosek”). Podstawą wspólnego wniosku były art. 37 TUE oraz art. 91, art. 100 ust. 2, art. 207 i 209 TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE. W świetle orzeczenia Trybunału w sprawie C-244/17 Komisja przeciwko Radzie (Kazachstan), w którym ostatnio zastosowano tzw. test środka ciężkości w celu określenia podstawy prawnej aktów Unii dotyczących umów międzynarodowych, a także z powodów wyjaśnionych poniżej podstawa prawna proponowanej decyzji powinna zostać zmieniona i powinna obejmować art. 91, art. 100 ust. 2, art. 207 i 209 TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

*4.2.2. Zasady*

Materialna podstawa prawna decyzji przyjmowanej na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE zależy przede wszystkim od celu i treści planowanego aktu, w odniesieniu do którego zajmowane jest stanowisko w imieniu Unii. Jeżeli planowany akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie pomocniczy charakter, decyzja przyjęta na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, tj. podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

W odniesieniu do planowanego aktu, który zmierza do osiągnięcia wielu celów jednocześnie lub ma kilka elementów składowych, które są związane w sposób nierozłączny, a żaden z nich nie ma charakteru pomocniczego w stosunku do pozostałych, materialna podstawa prawna decyzji na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi zawierać, wyjątkowo, poszczególne odpowiednie podstawy prawne.

Należy również podkreślić, że to nie procedury przesądzają o podstawie prawnej danego środka, lecz podstawa prawna aktu przesądza o procedurach, które znajdują zastosowanie w celu jego przyjęcia.

*4.2.3. Zastosowanie w niniejszej sprawie*

Regulaminy wewnętrzne Rady Partnerstwa i Komitetu Partnerstwa dotyczą ogólnego funkcjonowania organu utworzonego na podstawie Umowy. W związku z tym obszar, w zakres którego wchodzi planowana decyzja, należy ustalić w świetle Umowy jako całości.

Główny cel i treść planowanego aktu odnoszą się do współpracy na rzecz rozwoju (art. 209 TFUE) i handlu (art. 207 TFUE). Ponadto, biorąc pod uwagę fakt, że niektóre postanowienia dotyczące handlu usługami transportowymi w części Umowy dotyczącej handlu nie są objęte art. 207, należy dodać także art. 91 i art. 100 ust. 2 TFUE.

Ograniczona liczba postanowień dotyczących WPZiB nie stanowi odrębnego celu ani elementu. Są one raczej uboczne w stosunku do głównego elementu Umowy. W związku z tym nie wymagają one odrębnej podstawy prawnej. Dzieje się tak pomimo faktu, że decyzja Rady w sprawie podpisania Umowy opierała się również na art. 37 TUE (zob. decyzja Rady 2018/104 z dnia 20 listopada 2017 r.). Ocena uległa zmianie w świetle kolejnego orzeczenia Trybunału w sprawie C-244/17 Komisja przeciwko Radzie (Kazachstan).

Należy zauważyć, że liczba i charakter postanowień Umowy dotyczących WPZiB są porównywalne z tymi zawartymi w umowie z Kazachstanem i innych umowach, w odniesieniu do których przyjęto decyzje oparte na podstawach prawnych innych niż WPZiB po wydaniu wyroku w sprawie dotyczącej Kazachstanu.

## 5. WNIOSEK

W związku z powyższym podstawę prawną decyzji, której dotyczy wniosek, powinny stanowić ~~art. 37 TUE oraz~~ art. 91, art. 100 ust. 2, art. 207 i 209 TFUE w związku z art. 218

ust. 9 TFUE, a Komisja musi przedstawić wniosek samodzielnie. Przeprowadzono konsultacje z Wysokim Przedstawicielem Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, który zgadza się z przedstawionymi ustaleniami.

2018/0395 (NLE)

Zmieniony wniosek

# DECYZJA RADY

**dotycząca stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Partnerstwa ustanowionej na mocy Kompleksowej i wzmocnionej umowy o partnerstwie między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Armenii, z drugiej strony, w odniesieniu do przyjęcia decyzji w sprawie regulaminów wewnętrznych Rady Partnerstwa, Komitetu Partnerstwa oraz wyspecjalizowanych podkomitetów lub wszelkich innych organów**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

~~uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 37,~~

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 91, art. 100 ust. 2, art. 207 i 209, w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej ~~oraz Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa~~,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Kompleksowa i wzmocniona umowa o partnerstwie między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Armenii, z drugiej strony („Umowa”)[2], została podpisana w Brukseli dnia 24 listopada 2017 r. i jest stosowana tymczasowo od dnia 1 czerwca 2018 r.

(2) W art. 362 i 363 Umowy ustanawia się Radę Partnerstwa i Komitet Partnerstwa w celu ułatwienia wdrożenia Umowy.

(3) Zgodnie z art. 362 ust. 4 Umowy Rada Partnerstwa ma ustanowić swój regulamin wewnętrzny, a zgodnie z art. 363 ust. 4 Umowy Rada Partnerstwa określa w swoim regulaminie wewnętrznym obowiązki i zasady funkcjonowania Komitetu Partnerstwa.

(4) Aby zapewnić skuteczne wdrożenie Umowy, należy przyjąć regulaminy wewnętrzne Rady Partnerstwa i Komitetu Partnerstwa.

(5) Art. 364 ust. 2 Umowy stanowi, że Rada Partnerstwa może podjąć decyzję o ustanowieniu podkomitetów i innych organów w poszczególnych dziedzinach, które mogą jej pomóc w wykonywaniu jej obowiązków. Artykuł ten stanowi również, że Rada Partnerstwa określa w swoim regulaminie wewnętrznym skład i zadania takich komitetów i organów oraz zasady ich funkcjonowania,

(6) Rada Partnerstwa, podczas swojego [...] posiedzenia w dniu [data], ma przyjąć regulaminy wewnętrzne Rady Partnerstwa, Komitetu Partnerstwa oraz wyspecjalizowanych podkomitetów lub wszelkich innych organów.

(7) Należy określić stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Rady Partnerstwa, ponieważ jej decyzje w sprawie regulaminów wewnętrznych Rady

[2] https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?qid=1532441113638&uri=CELEX%3A22018A0126%2801%29

Partnerstwa, Komitetu Partnerstwa, wyspecjalizowanych podkomitetów lub wszelkich innych organów oraz powołania podkomitetów będą dla Unii wiążące.

(8) Stanowisko Unii w Radzie Partnerstwa powinno w związku z tym opierać się na załączonym projekcie regulaminów wewnętrznych Rady Partnerstwa i Komitetu Partnerstwa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

*Artykuł 1*

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Rady Partnerstwa UE–Armenia w odniesieniu do regulaminów wewnętrznych Rady Partnerstwa, Komitetu Partnerstwa oraz wyspecjalizowanych podkomitetów, w tym Podkomitetu ds. Oznaczeń Geograficznych[3] lub wszelkich innych organów, oraz w odniesieniu do ustanowienia podkomitetów, opiera się na projektach aktów prawnych Rady Partnerstwa dołączonych do niniejszej decyzji. Niewielkie zmiany do projektu decyzji mogą zostać przyjęte bez kolejnej decyzji Rady.

*Artykuł 2*

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji ~~i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa~~.

*Artykuł 3*

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem […].

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

*W imieniu Rady*
*Przewodniczący*

[3] Podkomitet ds. Oznaczeń Geograficznych, utworzony na mocy art. 240 Umowy, jest odpowiedzialny za przyjęcie swojego regulaminu wewnętrznego.